

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αϊ' Αθήναι.

Έτος χ'ίλια δεκτακόσα κι' ογδοήκοντα δεκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς άνέχωμαι,
μοναχά 'στας Έπαρχίας — και 'στò 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιά τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στò χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνῆς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραθέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων τήν αντίρα — κι' ο Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Τριάντα τρία πούντος και διακόσα,
γλυκύσματα και δώρα όσα όσα.

Του Δεκεμβρίου τριανταμία,
'Αη Βασίλης και τρικυμία.

Μποναμάδες μας κι' εύχαις,
πού πέφτουν σάν βροχαίς.

Ο Φασουλής γιά μποναμά 'στών βασιλέα δίνει
όσα χαρτούτσα έλαβε γιά έλεημοσύνη.

'Στόν κύριον Πρωθυπουργόν δύο χωριά πλατειά
νά σκούξη γιά τόν Σπάρταλη 'στού Θεωρή ταυτίξ.

'Στόν Θεοτόκη μπουσουλ, σαβούρα και τιμόνι,
και καραδάκια μερικά από χοντρό χαρτόνι.

Είς τόν Βουλγιώτην τόν κλεινόν τής Θέμιδος τὰ φώτα
και γιά μεγάλο σουθενίρ του Τάκη μιὰ καπότα.

Είς τόν Μανέτα του γνωστου γαιδάρου τήν φυλλάδα
και μιὰ καινούρια και κομφή γιά τούς χορούς βελλάδα.

Είς τόν Δραγούμη πάντοτε υπό άτμόν νά στέκη
κι' άδράκτι, ρόκα και κλωστή τας σχέσεις μας νά πλέκη.

'Στόν Δεληγιάννη μιὰ φασκιά, του Στήλμαν τήν εικόνα,
κι' ένα μποξά νά τόν φορή και νάναι σάν κοκκώνα.

'Στόν Καραπάνο δύναμιν και γλώσσαν και φωνήν
και του 'Ιώ τò άκακον και τήν υπομονήν.

'Στόν Ράλλην τόν του Σάρογλου μιὰ παρδαλή παντιέρα
κι' έναν μεγάλο κόπανο νά δέρνη τόν άέρα.

'Στόν δόλιο Σωτηρόπουλο, που είναι γιά ξυνά,
δλίγα κитρολέμονα νά τρώη σάν πεινᾷ.

'Στόν σοβαρόν Σιμόπουλον όνειρατα νά βλέπη
πως τò χαρτοφυλάκιον τò έχει μέσ' στην τσέπη.

'Στόν Παππαμιχαλόπουλο τὰ Κάλαρτα νά μάθη
και νά τὰ λέη 'στη βουλή χωρίς νά κάνη λάθη.

'Στόν Παππαγιανικόπουλο χορτάρι και γρασίδι
κι' έναν κορσέ καθώς και πούφ 'στόν κύριον Δεδίδη.

'Στόν Σκαλτσοδήμο τόν νταή, που πάει έτσι κι' έτσι,
δλίγα ραμπαδόξυλα κι' όλίγο κοκορέτσι.

Σπληνάντερα 'στόν Γουλιμή καθώς και 'στόν Σισμάνη,
κι' όλος του Σάκη ό θυμός γι' αυτούς νά ξεθυμάνη.

'Στόν Χρήστο τόν Χρηστόπουλο, που χάνει τόν κίβό του,
τόν Βούτσην, τόν και Δήμαρχον, που είναι τόνειρό του.

Είς τόν Σακελλαρόπουλο άρσενικό καμπόσο
γιά νά μὴν είναι άχαμνός ό κακίμοίρης τόσο.

'Στόν Φλέσσα τόν τρισένδοξον τόν Κώστα Κασσανάχο,
που μέ τόν Ζέρδα συντροφιά βαθύ τού σκάβει λάκκο.

Ἐστὸν Γιάννη τὸν Γεωργαντᾶ, ὅπου πετᾷ ὅτ' ἀνέφη,
Μπουφίδην τὸν Νικόλαον, ποῦ τοῦ χαλᾷ τὸ κέφι.

Ἐστὸν ἕτερον Γεωργαντᾶν, ποῦ κάθεται ἀργός,
νὰ μᾶς φυτρώσῃ ἡ γρήγορα τῶν δπλων Ὑπουργός.

Ἐστὸν Γιάννη Ἀντωνόπουλο, τὸν καὶ Ἀλογοσοῦρτη,
τὸ κᾶδρο τοῦ Σκουπίτσου τοῦ καὶ κάμπου γιγούρτι.

Ἐστὸν Σπύρο τὸν Κουκούλεζαν, ἀγορητὴν ραγδαῖον,
τὸν Κατσιμπάρδην, Σύμβουλον καὶ φίλον τοῦ σπουδαῖον.

Ἐστὸν Κανακάρη τὸν γνωστό, ποῦ τρέχει ἄνω κάτω,
τοῦ φίλου τοῦ Αὐγερινοῦ τὴν κεφαλὴν ὅτ' οὐ πιάνει.

Εἰς τὸν Γεροκωστόπουλο νὰ πᾶψῃ ὁ θυμός του
κι' ἕνα καλὰθι μὲ αὐγὰ ν' ἀνοίξῃ ὁ λαιμός του.

Ἐστὸν Κουμανιώτη τὸν γνωστὸν, πρὸ χρόνων δεκανέα,
καμπόσας κούκλας τοῦ Βουγᾶ καὶ σχέδια γενναῖα.

Ἐστὸν Βασιλάκη ἀσπασμούς ἀπὸ τὸν Θεοτόκη,
ποῦ ἔγιν' Ἐφιάλτης τοῦ καὶ τὸν καταδιώκει.

Ἐστὸν Τσαρλαμπᾶ, ποῦ βουλευτὴς δὲν φαίνεται τυχεῖος,
νὰ κάμῃ τοῦ Ζηλήμονος μετὰθεσιν ταχέως.

Ἐστὸν Βλασαμάκη, ρήτορα ἐκ τῶν ἀριστερῶν,
ν' ἀφίγῃ τὸ ταμπέρο τοῦ γιὰ νὰ περνᾷ παρών.

Εἰς τὸν Μπασιᾶ τὸν ἔρημο ἕνα βαθὺ τσουδάκι
μᾶς καλῆς κληρονομίᾳς τοὺς θησαυροὺς νὰ βάλῃ.

Εἰς τὸν Μουσούρη γύψιν τοῦ Βενιεράτου μούρη
κι' εἰς τοῦτον ὡς ἐκ περισσοῦ τὸν κύριον Μουσούρη.

Εἰς τὸν Γιαννοῦκο νὰ χαθῇ αὐτὸς ὁ Πικουλᾶκης,
ὅπου γιὰ ἕνα δάσκαλο ἐμάλλωσαν πολλὰκις.

Ἐστὸν Κάρτσωνα τὸν σεβνταλὴ νὰ ὀρισθοῦν ἐν τέλει
τὰ ὄρια τοῦ Ἀρίου, καθὼς ἐκεῖνος θέλει.

Ἐστὸν Χατζηγάκη νὰ ζητῇ δρομὸς ἀπὸ τὸ βῆμα
τὸ κάθε δάσος νὰ γενῇ καὶ ἰδικό του κτήμα.

Εἰς τὸν Ταρμπάζη νὰ τοῦ ὀγγὶ σὺν κᾶν τὴ δουλειά του
ἕνα παλούκι ποῦ θρρεῖ πῶς ἔχει ὅτ' οὐ κοιμᾷ.

Εἰς τὸν Κοκκέδη τὸν πολὺ, ὅπου κοντὰ εἰς τᾶλλα
καὶ οἱ ἐχθροὶ κι' οἱ φίλοι τοῦ τὸν λὲν Κωλοπηλάλα,
κουδούνει, φούσκαις, μουσικαῖς, χαρίσματα παντοῖα,
καὶ τὸ καθοῦρι τοῦ Φαλᾶζ νὰ κᾶν ἀπαρτία.

Ἐστὸν κύριον Αὐγερινὸν χοιρίδιον παχύ
κι' ἀπ' ὅλα τὰ καλλίτερο νὰ ὀγγὶ καλὴ ψυχή.

Εἰς τὸν Σκουλοῦδη σὺν ἡμῖν ποτὲ νὰ μὴν τὰ χᾶνῃ
κι' ἂς μὴ ζητῇ τὸ φράσκο μου ὅτ' οὐκ οὐ νὰ τὸ κᾶνῃ.

Ἐστὸν Σάκη τόπον πάντοτε νὰ δίδῃ τῇ ὀργῇ
καὶ εἰς τοὺς δὲδ Μπουνοῦρηδες νὰ γίνουσι ὑπουργοί.

Ἐστὸν γέρο Κατσικόπουλο, Χρυσόστομον σωτὸν,
τῆς Ἀφροδίτης τῆς θεᾶς ἐκείνου τὸν καστὸν,
τὸν Ἐρωτα, τὰς Χάριτας, βελόναις, δακτυλίστραις,
μὰ καὶ σαποῦνι Κρητικὸ νὰ κᾶν μπουρμπούλίστραις.

Ἐστὸν Καζαμπάκα ζᾶχαρες, εἰς τὸν Σινέλη κᾶνται,
καὶ ὅτους κυρίους Γραμματεῖς μυρωδικὰ καὶ γάντια.

Ἐστὸν Τζάννε τὸν Λατινιστὴ νὰ ἔλθῃ ὅτ' οὐ σωτὰ του
κι' ἕνα νυφοκοκκίζωμον εἰς τὸν Λογιωτάτου.

Ἐστὸν Κοντογιάννη φέρμελῃ γιὰ τὸ κουδάρταλῃ
καὶ γιὰ τὴν πρέφα τράπουλαις ὅτ' οὐ Γεωργὴ Λαυράκη.

Μαλλιά ὅτ' οὐ Προβελέγγιο γιὰ τὴ γυμνὴν τοῦ κόκκα
καὶ ἀσπασμούς ὅτ' οὐ Μπούμπουρα καὶ εἰς τὸν Δελαφῶκα.

Ἐστὸν Κωνσταντᾶ ὀλιγότερο νὰ κᾶν σαματᾶ,
κι' ἕνα κοπάδι πρὸδῶτα ὅτ' οὐ ὀθῖα Προδῶτα.

Εἰς τὸν Φαλιάγκα φάλαγγα, εἰς τὸν Ρικᾶκη σκούφι,
ὅτ' οὐ Ψύλλα ψύλλους ὅτ' οὐ Ροζὸ τοσούτοι.

Ἐστὸν πτέρυγα τὴν δεξιὰν χαρὰς πολλὰς καὶ γέλοιον,
μπαξίσια, περισσεύματα, καὶ φούρνους μὲ καρδέλια.

Εἰς ὅλην τὴν ἀριστερὰν ὑπομονὴν καὶ θάρρος,
ὡς ποῦ νὰ πέσῃ μὴ φορὰ Χαρίλαος ὁ γλάρος.

Καὶ εἰς τοὺς δύο ἀρχηγούς δολώματα καὶ δίκτυα,
ρητορικὴ ἀτέλειωτη, ἀγρόπνιαις καὶ ξενύκτια.

Εἰς τὸν Ἀνδρέα τὸν Τσιγγρό καὶ Χιώτη ξακουσμένο
τοῦ ἔθνους Μεγαλόσταυρο μὲ τενεκὲ φτερισμένο.

Εἰς τὸν Λασσᾶ καὶ τὸν Σαρλὲ τῆς φυλακῆς τὴν βούτα
καὶ πριμαντόναις ὁμορφαῖς ὅτ' οὐ γαλαντόμο Σγούτα.

Ἐνα κοντύλι ὅτ' οὐ Σουρὴ τῆς μούρλας τοῦ νὰ γράφῃ
καὶ ὅτ' οὐ Σεμτέλο τὸν σοφὸ Ἑγγλέζικο ζουράφι.

Σᾶλλα πολλὰ ὅτ' οὐ Φιντικλὴ νὰ τὰ τραβᾷ κοντὰ του
καὶ τόπον ἰδιαίτερον γιὰ τὰ συγγράμματά του.

Ἐστὸν Δήμαρχον Φιλήμονα σκοποὺς ὕψηλοτάτους
καὶ νὰ τοῦ δώσουν ἄδειαν νὰ κάμῃ ἀποπάτους.

Εἰς ὅλους τέλος τοὺς Ρωμηούς σελάχι καὶ κουμποῦρα
καὶ οὐρητήρια τοῦ Χόρν γιὰ τὰ φθονὰ των οὐρα.

Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον μὲ τὸ Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τῆς Ἑστίας ὀρίσκειται τὸ βιβλιοπωλεῖον,
καὶ τρέφετε νὰ πάρετε καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
ὅπου θαρρῶ πῶς ὅλους σας πολὺ ἐνδιαφέρει...
λεπτὰ πενήντα ἡ τιμή, καθὼς καθέννας ξέρει.

Κάλαντα πολιτικά
καὶ πολὺ σημαντικά.

Ἄν Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία
καὶ ὅτ' οὐ βουλή ἀκούεται μεγάλη φασαρία.

Βασίλει, πόθεν ἔρχεσαι μὲ ὅλη σου τὴν τρέλλα;
ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχομαι καὶ ὅτ' οὐ κορφή κανέλλα.

Βασίλει, λιβάνι καὶ χαρτί, χαρτί καὶ καλαμάρι,
καὶ φέρνει γιὰ τοὺς βουλευτὰς γαϊδουρινὸν σαμάρι.

Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πῆς, κάτσε νὰ τραγουδήσῃς,
κάτσε καὶ γιὰ τὸν Σπάρταλη τὴν λύρα νὰ κουδούνισῃς.

Κάτσε νά 'πῆς καὶ μερικὰ 'στὸν Στῆλμαν τὸν προδότη,
κάτσε νά 'πῆς καὶ μερικὰ 'στὸν Τάκη τοῦ Βουλπιώτη.

Κάτσε νά φῆς, κάτσε νά πῆς, καὶ τᾶκτι σου νά βγάλῃς,
καὶ γιὰ τὸν Ντάη ἔπειτα καμπόσα νά μᾶς ψάλλῃς.

'Ελα νά 'δῇς τὸν ἄμοιρο τὸν Θεωρῇ πῶς κλαίει
κι' ὁ Παππαμιχαλόπουλος τὰ κάλαντα τοῦ λέει.

'Ελα ν' ἀκούσῃς κλάμματα, ἔλα ν' ἀκούσῃς γέλοισι,
ἔλα ν' ἀκούσῃς 'στὴ βουλή τὰ δώδεκα Βαγγέλια.

'Ελα νά 'δῇς τοὺς ρήτορας, ποῦ λὲν τὴ σκάφη σκάφη,
πῶς μὲ ξενύκτια ἔγιναν ἢ μούραις των σὰν θεράφι.

'Ελα ν' ἀκούς ἐξάψαλμο, ἔλα ν' ἀκούς σπαλιόραις,
καὶ τὸν καθένα νά 'μιλῇ τοῦλάχιστον τρεῖς ὥραις.

'Αἱ Βασίλῃ πρόφθασε καὶ 'στὴ βουλή κουρδίσου,
καὶ γελαστὸς ἀκούμπησε ἀπάνω 'στὸ ραβδί σου.

'Αἱ Βασίλῃς ἔρχεται, φωναῖς, φωτοχυσία,
καὶ τέλος πάντων 'μπήκαμε εἰς τὴν 'Ημερησία.

'Ελούφαξε κι' ἡσύχασε κάθε κιοπέκ κιοπόγλους
καὶ τώρα γιὰ τὸν Σπάρταλη 'μιλεῖ ὁ Μπογιατζόγλους.

'Αἱ Βασίλῃς ἔρχεται, ὀχλοβοὴ καὶ κρότος,
καὶ ὁ Τρικούπης 'κέρδισε καὶ ἦλθε πάλι σότος.

'Αἱ Βασίλῃς ἔρχεται, κακὸ κι' ἀνεμοζάλη,
κι' ὁ Θεωράκης ἔχασε καὶ ἦλθε τέρτσος πάλι.

'Αἱ Βασίλῃς ἔρχεται μὲ χίλια δρὸ τροπάρια
κι' ἀπάνω 'στὸ ραβδάκι του φυτρώνουνε κλωνάρια.

Καὶ δρὸ πουλιά θρηνολογοῦν τοῦ Θεωρῇ τὴν μοῖρα
καὶ κλαῖνε οἱ ἀριστεροὶ μὲ τοῦ στραβοῦ τὴ λύρα.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά κι' ἀρχὴ κακὸς μας χρόνος,
καὶ σ' ἔλους τοὺς ἀριστεροὺς μεγάλος βράζει πόνος.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά, ἐπάνιασαν ἢ γλώσσαις,
κι' ὁ Σπάρταλης ὀγρήγορα θὰ πάρῃ τῆς τρακόσας.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά, χαρὰ τὸ κόμμα πῶχει!...
καὶ τρεῖς φοραῖς ἀλλοίμονο εἰς ὅσους εἶπαν ὅχι.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά, κι' ἀρχίστε ἀμανέ,
κι' εὐθὺς τὸν μόσχον σφάζετε εἰς ὅσους εἶπαν ναι.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά, χορταίνει τὸ συνάφι,
καὶ φεύγουν οἱ ἀριστεροὶ μὲ τὸ σικτίρ πιλάφι.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά, χαρὰ εἰς τοὺς χορτάτους,
ὅπου γι' αὐτοὺς κι' ὁ Δήμαρχος θὰ κάμῃ ἀποπάτους.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά, χρυσὴ ζωὴ καὶ κότα,
καὶ περισσεύματα σωστὰ θὰ 'βροῦμε σὰν τὰ πρῶτα.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά καὶ Διαδόχου γάμοι
καὶ δὲν θὰ πᾶν τὰ ἔξοδα τοῦ Κεντρικοῦ χαράμι.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά καὶ πλούτη 'στὴν 'Ελλάδα
καὶ γιὰ τοὺς γάμους θὰ δοθῇ καὶ ἄλλη Μανωλάδα.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά, χορεύετε καὶ τρώτε,
καὶ ὅλοι Μεγαλόσταυροι θὰ γίνετε ἱππότες.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά, σφυρίκτραις καὶ ροκάμναις
καὶ ἔλαις τῆς 'Αγίας Σοφίας σημαίνουν ἢ καμπάναις.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά, καθένας μας ἂς τρώγῃ
καὶ φθάνουν οἱ Κοπρώνυμοι καὶ οἱ Παλαιολόγοι.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά, κι' ἂς πᾶψῃ πῆλὸ κλάμμα
κι' οἱ πρόγονοι μᾶς εὐλογοῦν κι' ὁ Σπάρταλης ἐντάμῃ.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά, καὶ μᾶς φωνάζουν ὅλοι,
κι' οἱ Τοῦρκοι κι' οἱ σκυλόφραγκοι «ὀρίστε μὲς 'στὴν 'Ελλάδα».

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά, γινηκαν ἔλα νίλα,
καὶ μοναχὰ ὁ Θεωρῇς μυρίζε λαχανίλα.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά, ἢ κοῦτρα μας ἀνάδει,
καὶ φάλλομε τὰ κάλαντα μὲ χάρτινο καράδι.

'Αἱ Βασίλῃς ἔρχεται, δευτέρα παρουσία,
κι' ἐμπήκαμε 'στὸν Σπάρταλη καὶ 'στὴν 'Ημερησία.

'Αἱ Βασίλῃς ἔρχεται μὲ ξύλα καὶ μαγκούραις,
μὲ τύφλαις, μούντζαις, φάσκελα καὶ τηγανιὰ μουντζούραις.

'Αἱ Βασίλῃς ἔρχεται κι' οἱ Σύμβουλοι τοῦ θρόνου
μουντζόνουν καὶ μουντζόνονται καὶ λένε «καὶ τοῦ χρόνου».

Θὰ ἔδωγῃ αὐριον πρῶτ' εἰς νέον μέγα σχῆμα
ἢ σοβαρὰ 'Εφημερίς τοῦ 'Αριστείδη Ρούκη,
κι' εὐχόμεθα καὶ εἰς αὐτὸν νὰ τὰ πηγαῖν πρῆμα
κι' εἰς ἐκλογὰς βουλευτικὰς νὰ ἔδωγῃ μονοκοῦκι.

Ὁ Μηλιαράκης, κύριοι, ὁ καὶ βοτανικός,
'στὸ εἶδος τοῦ περίφημος καὶ δὴ μοναδικός,
ἔξεδωκε τὴν Γάταν του, περίεργον βιβλίον,
καὶ 'στὴς 'Εστίαις τὸ πωλοῦν τὸ βιβλιοπωλεῖον.
'Ὡς δῶρον δὲ καταλλήλον διὰ τὸ νέον ἔτος
τὸ συνιστῶμεν 'στὰ παιδιὰ καθὼς καὶ 'στὰς κυρίας,
νὰ συλλαμβάνουν μὲ αὐτὴν τοὺς παντικὸς ἀνέτως
καὶ νὰ ἀπεφύγουν εὐτω πῶς μεγάλας ἱστορίας.
'Ὁ Μηλιαράκης νῆκου νιὰρ φωνάζει 'στὴν 'Εστίαν
κι' ὅλοι δρῶν' 'στὴν Γάταν του μὲ τὴν ἀπληστίαν.